

Danka Šárková

(NE) padavky

Copyright (c) 2013 Danka Šárková
Cover design (c) 2013 Ivan Brůha

ISBN 978-80-7486-054-6 (ePUB)
ISBN 978-80-7486-055-3 (Mobi)
ISBN 978-80-7486-056-0 (PDF)

Obsah

1. kapitola Zuzana, Jarka, listopad 2012	5
2. kapitola Zuzana, Jarka, Zdenka a Jana, prosinec 2008 – před čtyřmi lety.	10
3. kapitola Zuzana, únor 2009	17
4. kapitola Zuzana, Jarka, červen 2009	35
5. kapitola Zuzana, Jana, Zdenka, červen – září 2009	45
6. kapitola Zuzana, Jana, Zdenka a Jarka, listopad – prosinec 2009	51
7. kapitola Zuzana, Zdenka, Jana, Jarka, červenec – listopad 2010	66
8. kapitola Zuzana, Jana, listopad 2010	77
9. kapitola Zuzana, Jana, Zdenka, Jarka, leden – únor 2011	85
10. kapitola Zuzana, Jana, květen 2011	88
11. kapitola Zuzana, Zdenka, červen 2011	96
12. kapitola Zuzana, červen 2011 – prosinec 2011	106
13. kapitola Zuzana, leden 2012 – říjen 2012	116
14. kapitola Zuzana, Jarka, listopad 2012	119
15. kapitola Zuzana, Jarka, Zdenka, Jana, prosinec 2012	122
16. kapitola Zuzana, Jarka, Zdenka, Jana, leden – březen 2013	128
EPILOG	132

1. kapitola

Zuzana, Jarka, listopad 2012

„No to snad není možný. Jsi to ty?“

Sedím na chodbě u svého psychiatra a čekám, až mě vezme do ordinace a poté budu moci elegantně vyplout s receptem na další várku antidepresiv. Pak si je vyzvednu v lékárně a zažiju zase ten blažený pocit. Budu mít svoje bílé lentilky na další dva měsíce pod střechou svého domu na pečlivě střeženém místěčku. Takhle si pro svou dávku chodím už druhý měsíc a pan doktor má ze mě velkou radost. Prý se lepším. Jsem psychicky stabilizovaná.

„No jsi to ty? Nekecej, co děláš tady, v čekárně u psychouše?“ S vytřeštěnými očima se pouštím do dialogu se svou dávnou kamarádkou. „Kolik je to let, Jarko, co jsme se neviděly? To je fajn, že jsme se sešly.“

Koukám na tmavovlasou, vysokou ženu s očima tmavými jako uhel. Na sobě má džíny a bundičku do pasu, s kapucí olemovanou širokou kožešinou z lišky. Vypadá dobře, tak co dělá tady?

„Zuzano... no to je náhodička. Jak žiješ?“ dočkám se konečně odpovědi.

Zamyslím se nad tím, jak bych mohla žít. Rozhlížím se kolem sebe a vidím kromě Jarky ještě několik lidí, kteří se dobelhali pro pilulky, jež jim pomáhají přežít nějaké období. Na jedné židli se houpe muž, který čeká na injekci od lékaře jako na smilování boží. Vedle mě je maminka s dvouletým dítětem na klíně. A pak jsem tady já a Jarka. Jsme na prahu ordinace, kam jsme se rozhodně ani jedna nechtěla dostat. Přesto ta situace nastala.

„Jak vidíš, tak ještě žiju.“

Usmívá se na mě a já se začínám uvolňovat. Tak nejsem jenom já totálně v prdeli. Jarka byla vždy nádhernou dlouhonohou dlouhovlasou múzou mnoha mužů. Milovala život a nic nebylo problém. Tak co dělá tady? Na chvíli se ponořím do vzpomínek a představuju si, jak jsme spolu před několika lety měly společný erotický zážitek s jedním mužem. Tehdy jsme po grilovačce na zahradě u jednoho z našich kamarádů skončili všichni tři ve vířivce. Nevím, jestli jsme se koupali ve vodě nebo šampaňském... Na jedno si však pamatuji. Na větu, kterou Jarka pronesla, když jí v žilách kolovalo jeden a půl promile alkoholu: „Musíme se domluvit, jestli mu ho budeš lízat od špičky nebo si mu jazykem pohraješ s koulema.“

Tehdy jsme se každá s radostí chopila přidělené části mužství našeho kamaráda a dovedly jsme vše ke zdárnému konci. Martin pak otravoval další dva měsíce a zval nás na grilovačku s železnou pravidelností.

„Pojďte další,“ vyzývá sestřička moji maličkost do ordinace a já se jako stádová ovce přibližuju ke své potravě, abych v budoucnu mohla fungovat alespoň jako zástupce skotu.

„Počkej tady na mě... Vlastně, ty jdeš na prohlídku až po mně... Zajdeme na kafe, jo?“ říkám a zavírám za sebou dveře, kde už mě vítá lékař.

„Tak jak se cítíte?“ ptá se. Jak bych se asi mohla cítit, když jsem utažená množstvím splátek, na krku mám hypotéku na byt a nedělám nic jiného, než vydělané peníze přehazuju elektronicky z jednoho účtu na druhý?

„Jde to, pane doktore. Od té doby, co mi zabrala antidepressiva, mám pocit, že jsem se nějak nad všechno povznesla. Já vím, že na tom takhle nejsem sama. V čekárně sedí moje dlouholetá kamarádka. Naposledy jsem ji viděla, když se zamilovala do jednoho ze svých Egyptanů. Vůbec nechápu, co dělá tady. Byla vždycky tak plná života,“ snažím se vybavit si Jarku z minulosti. „No jo, pane doktore, vždyť já jsem byla taky pěkné číslo. Dokázala jsem využít každou minutu svého života a teď si k vám chodím pro prášky.“

„Opravdu v tom nejste sama. Buďte v klidu. Je to jen takové období, kdy na lidi doléhá ohromný stres. To víte, západní Evropa to s tou ekonomikou trošku nezvládla... no, ono je to na delší povídání. Napišu vám další recept a přijďte se za měsíc podívat. Kdybyste trpěla úzkostí nebo jiným stavem, navštivte mě okamžitě.“

Vypadávám z ordinace, v ruce držím cár papíru a na něm je nečitelně napsaný text. Samozřejmě, že s ním poběžím do nejbližší lékárny, ale proč?

Zavírám za sebou dveře a jdu směrem ke kámošce.

„Zajdeme na to kafe? Počkám, až se taky necháš zkontrolovat cvokařem, jo? Musíme pokecat, vždyť kolik je to let?“

„Mám jen asi hodinu času, musím pak běžet do práce, mám objednáno několik lidí a musím tam být včas. Pokud to bude odsejpat a doktor mě vezme hned, tak ok. Jak se vůbec máš? Kdy jsme se to viděly naposledy?“

„To bylo v Dětenicích, jak ses loučila s námi třemi a tvrdila jsi, že odjíždíš do Egypta a zůstaneš tam žít. Klepaly jsme si trošku na hlavu, ale viděly jsme, jak jsi zamilovaná, tak jsme tě nechtěly odrazovat od rozhodnutí. A vůbec, nevíš něco o Janě a Zdeně? Obě tam tehdy na Silvestra byly. To byla jízda. Pamatuju se, jak bylo Janě blbě a v hotelu se málem pozvracela a ty ses nad ní nakláněla se skleničkou vodky v ruce. Nechala jsi ji, aby se napila. Jak je to dlouho? Dva nebo tři roky?“

„Asi tak. Se Zdenou se občas vídám, máme docela podobný osud. To víš, semleli nás cizinci. Jenže ona už je z toho venku. O Janě nevím vůbec nic. Slehla se po ní zem. Mám pocit, že bydlí někde za Prahou a je docela spokojená...“

Jarka mi chce říci něco víc o Zdeně, ale stačí se jen nadechnout.

„Tak další, pojd'te dál,“ probere nás ze vzpomínek sestra ve dveřích. Nejenom já z naší nerozlučné čtyřky jsem si teď vyzvedla bonbónky pro šťastný život, i Jarka se odebírá ke dveřím ordinace. Je také tou stádovou ovcí, jak si nyní připadám já, nebo je tady jen omylem?

Najednou slyším ten svůj vnitřní hlas. Opět se ke mně snaží dostat moje Anička. Ta moje holka, která mě asi bude doprovázet celý život. Zjevuje se mi pravidelně v podobě mé babičky Antonie. Pomáhala mi v manželství a v době rozvodu. Když už

jsem konečně měla pocit, že jsem spokojená, vždycky se našel okamžik a ona se zase objevila.

„Tak co Zuzko, už chápeš, že děláš blbost, že své problémy řešíš tady v té místnosti? Psychiatr ti nepomůže. Osud ti znovu poslal do života Jarku. Máte si pomoci, tak vzhůru do toho holčičko moje. Už bylo hůř!“

„No jo!“ odseknu a nechci slyšet tu holku uvnitř.

Z ordinace vychází Jarča a za několik minut už otvíráme dveře nejbližší kavárny.

„Dáme si dvě latte a nějakou vodu,“ objednávám u číšníka v černých kalhotách a bílém tričku. Je mu něco kolem pětatřiceti. Ještě před rokem bych se pokusila o flirt, a jak znám Jarku, koketovala by do té doby, dokud by se panáček nezačal trochu červenat.

„Pěknej kousek!“

„Mě už chlapi nezajímají,“ odpovídám.

Sedíme v kavárně skoro hodinu a dozvídám se od Jarky, že vydržela žít v Káhiře a pak nějakou dobu v přímořském letovisku Sharm. Její Ahmed pracoval pro jeden hotel z řetězce Hilton a měl poměrně dobře našlápnutou kariéru. Opravdu to nebyl žádný „manažer přes lehátka“, jak nazývala jednoho ze svých milenců, který jí při jednom pobytu nechal na týden zdarma lehátko v první řadě u moře. A to dokonce i se slunečníkem. Ona mu za to s železnou pravidelností platila svým tělem. Když přijela podruhé na dovolenou na stejné místo, tento prodejce plážové výbavy už byl ženatý s jinou dámou z evropské destinace. Tuším, že jeho žena byla Polka. Ten poslední „habibi“ byl jiný. Jarka ho milovala a domnívala se, že s ním stráví zbytek života.

„Jeho rodina mě opravdu přijala a chovala se ke mně velice slušně, vzali jsme se, jelikož si to všichni přáli, ale...“ nedopoví větu a ujíždí jí hlas.

„Vždyť jsme slavily tvůj odjezd. Tvrdila jsi, že se tam vdáš,“ vzpomínám na flám, kdy se Jarka loučila se svobodou.

V jejích očích vidím bolest a smutek. Rozpovídá se o nepokojích v Egyptě, které v této zemi prakticky ještě neskončily. Dochází mi, že naše vláda v létě upozorňovala, že nedoporučuje turistům cestovat do egyptských destinací.

„Stalo se něco?“ vyhrknu.

„Stalo,“ špitne Jarka.

Nechci se dál ptát, jenže zvědavost mi nedá.

„Něco s manželem?“

„Ne, to naštěstí ne, ale jejich rodina se zapletla do revoluce, která v Egyptě ještě pořádně neskončila. Jeho starší brácha je po smrti, přišli o střechu nad hlavou. Pořádně nevím proč. Raději jsem se v létě vrátila zpět do Prahy. Poslední týdny jsme bydleli v Káhiře, a to opravdu nešlo. Teď už jim jenom posílám peníze, a kdy se dostanu zpátky do Egypta, nevím. Mého muže na vízum za mnou do Evropy pustit nechtějí. Sama nevím, co se tam děje. Občas si napíšeme smsku a tak dvakrát měsíčně si zavoláme. Stojí to za hovno. Neměla jsem se vdávat. Něco jiného je mít

muslima milence a něco jiného je žít v takové rodině. Potřebuju se co nejrychleji rozvést. “

„To ti ubližovali, nebo co?““

„Ne, proboha to vůbec, ale ten způsob života tam a tady, to je nebe a dudy. Prostě teď tam posílám jen peníze. Já jsem ta, co ještě nějaké má, co ještě nějaké vydělává. Tak to je.“

Zauvažuju nad tím, jak bezstarostný život Jarka vedla. Jak jsme spolu dokázaly protancovat noc v nějakém baru, jak nic nebylo problém. Peníze, které vydělala, stačily na pokrytí dobrého živobytí pro ni a její teď už dospělou dceru.

„Potřebuju se rozvést, ale není to tak jednoduché,“ zopakuje své přání.

„Aha,“ polykám.

„A co ty Zuzko, jak se máš? Naposledy jsi litala mezi dvěma adepty a myslím, že jsi byla vcelku spokojená. Stejně to byl krásný život, vid’?“

„*Chlap vám nikdy neodpustí, že jste ho viděly na dně. Může být modrooký, černoooký nebo třeba šikmooký,*“ zasáhne Anička.

Nechci ji slyšet. Naráží na můj omyl s Petrem. Ví, co mi chce připomenout.

„Byl to krásný život. Tak nějak jsme si jely samy za sebe a neřešily, co bude zítra. Snad se všechno zase uklidní. Sotva vydělám na nájem a nějaké jídlo. Je to děs. Co ta Jana? Tvrdíš, že jste v kontaktu. Ráda bych ji někdy viděla.“

Vyprávím jí o tom, jak se Jana přestěhovala na vesnici a rozhodla se usadit. Jarka jen kroutí hlavou nad tím, jak zrovna ona může žít mezi slepicemi a v chlívku mít kozu na dojení mléka.

„Já už asi nic nechápu. Život je opravdu neuvěřitelný a snad píše i ty romány. Poslední roky jsme si ho užívaly fakt naplno, vid’?“

„No já nevím, myslím, že poslední rok u mě stojí za hovno, ale předtím nelituju jediné minuty. Kdybych se před osmi lety nerozvedla a neprožila to, co mi přišlo do cesty, asi bych uschla někde v psychiatrické léčebně dřív, než bych stačila stanout na prahu čerstvé čtyřicítky. Zaplať pánbůh, že to tak nedopadlo.“

V hlavě se mi honí jedna myšlenka za druhou.

„Zuzko, já jsem na sebe tak nasraná, že jsem skončila až u psychiatra... To ty si ani nedokážeš představit. Nejradši bych si dala pár facek,“ skučí Jarka. Koukám jí do očí a vidím záblesk slz, které se zase snaží potlačit.

„Ještěže Jana je v pohodě. A co ta Zdena? Naposledy ji obšťastňoval nějaký Kazachstánc od cirkusu, co já si pamatuju. No to byla taky síla, ale tehdy byla šťastná, zamilovaná a spokojená.“

Koukám na kavárnu, kde sedíme. Je krásná, malé kulaté stolečky, které ručně vyrobil nějaký kovář, podtrhují atmosféru této místnosti. Muselo to dát práci, ukovat takové nohy. Za oknem je příšerné počasí. Prší a je doslova nevlídno. Až na pár výjimek nenávidím listopad. Tenhle rok je to o mé celkové nelibosti k tomuto období. Uvnitř kavárny je nádherně. Jsem ráda, že jsem se konečně dokázala zastavit a potkala někoho, s kým mohu v klidu promluvit a vrátit se do minulosti. Byla divoká,

ale nikoliv špatná. Z lehké letargie a rozjímání nad prostorem, kde jsem, mě vytrhne odpověď kámošky.

„Teď je asi taky spokojená. Co vím, tak přebrala šéfa jeho ženě, včetně části firmy, a společně si žijí někde na ranči. Mají koně, psy, kočky. Zdena má chovnou stanici a stále má nějaké přírůstky do rodiny. Myslím tím štěňata, koťata a možná hříbata, nikoliv děti. To už snad v našem věku ani nejde.“

„Sbalila šéfa? Povedlo se jí ho dostat pro život? No to je docela slušná práce.“

„Co já si pamatuju, tak jí šíleně začaly tikat biologické hodiny a chtěla mermomocí hnízdít. Šíleně si přála rodinu, chtěla se o někoho starat a dokonce škemrala o dítě. Jenže šéf je tuším o dvacet dva let starší, a tak jí rezolutně řekl, že v žádném případě. Žádná miminka.“

Ještě děti, pomyslím si a jsem šťastná, že dnes musím žít jen sebe a Andreje na střední škole. Konečně.

V kavárně smíláme vše dohromady. Ani jedna se nechce bavit o tom, proč jsme se setkaly zrovna v místě, kam jsme se nikdy nechtěly dostat. Postupně si vyměňujeme telefony na Janu a Zdenu a dohadujeme si další schůzku. Pokud se nám podaří sejít se ve čtyřech, bylo by to mnohem lepší. Osud nás zavedl každou do jiné části republiky a dal asi každé to, co si zaslouží.

Najednou slyším Aničku v sobě: *„Musela jsi ji potkat a budete se scházet zase všechny čtyři. Jen už mě konečně zase začni poslouchat.“*

2. kapitola

Zuzana, Jarka, Zdenka a Jana, prosinec 2008 – před čtyřmi lety.

„Tak dělej, tu pusu si stejně několikrát slížeš, a když budeš chlastat, tak necháš kus rtěnky na skleničce,“ okřikuju Janu, která se líčí před zrcadlem už nejmíň hodinu. Tahle ženská je mojí kamarádkou přes dvacet let. Zažily jsme spolu neuvěřitelné flámy. Ještě teď vzpomínáme na to, jak jsme vysvlékly její dceru z džín a triček a vypadly na diskotéku ve Svojeticích. Sbalila jsem tam tehdy „Prasáka“ a byl to můj první úlet v manželství. Pak následoval rozvod a moje svoboda. Vypadla jsem ze spárů manžela závisláka a doslova jsem slezla hrobníkovi z lopaty. Jojo, domácí násilí, kolik z nás v tom někdy bylo...

„Dokonalá už stejně nebudeš. Pokud se nepletu, jdeme slavit tvoje čtyřicetiny!“ pokračuju ve svém monologu.

„Ty jsi fakt zlatíčko... můžeš mi říct, proč mi připomínáš věk? Pokud vím, jsi starší a táhne ti na padesát už přes rok, tak se na mě vykašli. Jo – a kámoško, mně je tolik, na kolik se cítím, a troufnu si říct, že rozvodem s tím magorem jsem se vrátila do pubertálních let.“

„No, aby ses z toho nepokanadila, když ti někdo připomene věk. Ale s tím, že se cítíme na tolik, kolik nám je, samozřejmě souhlasím.“

Vzpomenu si na dobu před deseti lety, kdy jsem umírala v manželství a měla stavy, že už se nikdy nechci probudit. Jenom představa, že bych si na sebe oblékla úzké džíny, na nohy nazula boty na jehle a úderem deváté večer vyrazila do víru hlavního města Prahy, byla utopie. Vyhličky na to, že by to mohlo být někdy jinak, byly naprosto nulové. Manžel macho, doma dvě děti, společná firma, ve které jsem byla zaměstnaná... A teď? Jdu si, kam chci.

„Co je, Zuzano? Upadla jsi někam do záhrobí, nebo co? Už mám tu pusu namalovanou, tak zavolej taxíka. Odmítám se v těchhle botách táhnout MHD a po pražské dlažbě. Ty kočičí hlavy budou určitě ještě ke všemu namrzlé a já si nemínit zlámat nohu. Mám co dělat, abych se na těch podpatcích udržela na rovném parketu, natož na chodníku po ránu.“

Vytáčím číslo levné taxislužby.

„Váš vůz bude připraven za tři minuty na adresu Kodaňská 24. Přijede žlutý mercedes,“ vytípnu mobil a zakřičím na kámošku, která pro změnu sedí na WC.

„Sakra, dostala jsem krámy! Ještěže jsem teď šla na záchod, aspoň si tam vrazím tampon. Když mám menses, nemůžu tolik pít, protože to na mě působí snad dvakrát tolik.“

„No já jen, kdyby sis chtěla vrznout, tak že by se to asi napoprvé nehodilo,“ pokouším se o žert a začínám být nervózní, jelikož si v hlavě v obrazech představuju naskakující čísla na taxamtru žlutého mercedesu před domem.

„Tak kam to bude, dámy?“ zeptá se s profesionalitou v hlase řidič taxislužby. Zajímáme ho jen jako zdroj příjmů. Když mu oznámíme cíl naší cesty, který je vzdálen pouhých pět kilometrů, protáhne ksicht, ve kterém by se z fleku dalo přečíst: No, to je rito... Jděte do prdele.

Sedíme jako zařezané až před vchod do pasáže Lucerna. Cílem naší cesty je diskotéka 90. let 20. století. Myslím, že budou hrát skvěle.

„Někde tady na nás má čekat Jarka. Mám ji prozvonit?“ ptám se Jany a sahám do kabelky po mobilu.

„Jé holky, to je dost, že jste tady. Už na vás čekám snad čtvrt hodiny. Mezitím se kolem mě ometlo několik cizinců. Ti chlapi jsou fakt divní, všichni mi čumí na prsa. A to mám před další plastikou... Už to není ono,“ vítá nás po svém a na důkaz, že její ňadra potřebují opravit, si je přizvedne, čímž okamžitě zpozorní několik kolemjdoucích. Každý má holt peníze uložené v něčem jiném. Někdo v obligacích, někdo v investičních fondech a někdo v kozách, pomyslí si.

„Holky, vzala jsem s sebou kámošku. Doufám, že vám to nebude vadit. Tak tohle je Zdena.“

Před námi stojí blondýnka menšího vzrůstu, než jsme my tři. Na první pohled vypadá jemná a něžná, má baculatou postavu, ale není tlustá... Trošku spláchnutá životem. Její natočené blonděté vlasy musí být lákadlem pro všechny Araby, kteří se poslední dobou vyrojili v Praze jako mouchy po dešti. Něžný obličej podtrhávají lehce nalíčené rty s množstvím lesku. Když se v šatně vysvlékneme z kabátů a bund, skoro nejstudenější měsíc v roce si žádá své, zjišťuju, že Zdenka má na sobě šaty plné flitrů a korálků. Vypadá, jako by přijela odněkud z východu, kde zlatá barva je důkazem hojnosti a prosperity.

Celým Lucerna Music Barem se nese písnička našeho snad nejslavnějšího diskotékového hitmakera.

„Nonstop, já chci žít nonstop...“ řve celý sál včetně cizinců, kteří samozřejmě neznají obsah slov zpívaného textu, jen opakují, co jim Michal David servíruje.

„Jdeme si dát panáka a pak se vrhneme na parket,“ rozhoduje Jana a míří k nejbližšímu baru. Za dvě minuty před námi stojí čtyři skleničky skotské i s komentářem.

„Na nás čtyři,“ připíjíme si. Než se stačíme vzpamatovat z první dávky, objeví se před námi další panáky.

„Kdo to objednal?“ ptám se svých třech společnic pro tuto noc.

„Nevím. A není to jedno?“ odpoví Zdena a chytne se další sklínky se zlatavým obsahem. Teprve když se všechny čtyři ujmeme skleniček, zmerčíme pohledy dvou pánů, kteří si s námi chtějí přiřuknout. „Támhle ti ocasové to asi zaplatili,“ hlásí Jana a pošle do éteru směrem k nadřazeným pánům tvorstva milý pohled.

Na důkaz toho, že to s námi pánové myslí vážně, objednávají nám další várku. Jana si pak uvědomí, že vlastně slavíme její čtyřicetiny, a tak si ťukáme počtvrté.

„Jdeme tancovat. Myslím, že je to tak akorát, abychom se začaly hýbat a neskončily pod stolem dřív, než se dostaneme na parket,“ zahlásí plán pro dalších

několik minut, možná hodin. Vlnivými pohyby se začínáme přibližovat k parketu, který je narvaný. Chytnu Jarku za poutka u džin. Držím se jí jako klíště. Svými šestkami razí cestu po parketu, až se ocitáme před malým jevišťátkem, kde skotačí několik cizinců, kteří by nám z fleku mohli říkat mami.

„Vylezeme nahoru,“ zavelí Jarka. Během chvíle se prohýbáme v pase ve víru tance. Španělsky hovořící kluci zpozorovali velikost prsou, která se na jevišti objevila, zkontrolovali výšku podpatků a úzkost černých džin a zaplál jim ohýnek v očích. Možná bych jim chtěla vidět do hlavy.

„*To raději nechtěj. Vlastně by tě to nijak nemohlo překvapit,*“ připomíná se Anička.

Řádíme snad hodinu. Občas nám někdo sáhne za zadek. Jarce dělá dobře, když se jí někdo otírá o prsa.

„Neměly bychom najít Janu? Jestli zůstala na baru, tak bude zase vypadat...“ ukončuju své taneční kreace a pomalým krokem se vydávám hledat kámošku, kterou znám od prvního dne, kdy jsem nastoupila do prvního zaměstnání. Tehdy nám bylo osmnáct, nic jsme neřešily. Dneska, když se takhle sejdeme, mám pocit, že už také nic neřešíme, ale... Jen ten věk je jinde. Zase máme zkušenosti.

„No nazdar, podívej se na to obložení, já tam snad ani nejdu, hlásím jí. Jana nezklamala. Stojí na baru, chechtá se, v jedné ruce drží cigaretu a v druhé další skleničku s ledem a nahnědlým chutným mokem. Kolem ní stojí ti dva, co nám v prvním kole poslali panáky.“

„Ty vole, co tady vyvádíš a kde máš Zdenku? Mělas ji hlídat. Ani ji pořádně neznáme. Nevíš, kam zmizela?“

Místo odpovědi mi přistává na tváři pusa: „Jsem Karel, musíme si dát panáka.“

No jasně, pomyslím si, tady se musí Janě líbit. Až mi zase bude skuhrat, že má problémy s alkoholem, a bude se chtít přihlásit do klubu anonymních alkoholiků, tak jí tohle připomenu. Ještě k tomu dostala krámy, to nechci vidět cestu domů.

„Já jsem Zuzana,“ opětuju polibek na tvář Karlovi. Mám šílenou žízeň, jsem zpocená z tanečního výkonu na parketě a jediné, co teď potřebuju, je minerálka.

„Dám si nějakou vodu.“

„A panáčka Johnnyho? No tak, ťukneš si se mnou?“ hlásí se druhý z platících pánů, který byl až doposud uchvácen Jarčiným popsím.

„No tak jo.“

Minerálka do mě zapluje a hned se cítím líp. Jakmile tam kopnu skotskou, mám zase pocit, že jsem odtancovala kus večera v diskotékové křeči.

„Holky, to je Ali,“ představuje nám Zdenka něco či někoho.

Koukáme se na arabského jedince, který se narodil někde v teplých krajích, kde maminka mohla mít odkryté akorát zornice očí, jelikož vše ostatní bylo nemravné a díky muslimské víře absolutně neúnosné. Ani tentokrát mě nezklamala moje intuice, když jsem si myslela, že forma vyzařování, která jde ze Zdenky, je absolutním magnetem pro všechny Araby, kteří by rádi zasunuli svůj úd do nějaké jemné blondýnky. Zdenka se hodila a možná se ještě v budoucnu bude hodit jako

průvodkyně po Střední Evropě, jelikož ten pán se jménem Ali se narodil někde hodně daleko a civilizovaná Praha ho sice uchvacuje, ale to je asi tak všechno. Kromě nočního života ve velkoměstě a přízně několika jemných žen nepochytil nic o životě v kapitalismu v srdci Evropy.

„Takže Ali? No to je zajímavé jméno. To by nikdo neřekl,“ tlemí se Jana a přihne si z další skleničky.

Jedno vím jistě. Arabové a černoši nejsou moje parketa. Zase prý dobře píchají a zejména na černoších je co obdivovat. Jak říkala Jarka, ta jejich světlá špička a dlouhé péro má něco do sebe. Usmívám se myšlence, která mě zase dostala k sexu.

Vidím na Zdence, jak je šťastná a tulí se k našemu novému známému. Kolik má asi tak sourozenců v té zemi, odkud pochází? Je to Irán, Irák nebo je odjinud?

„Zuzko, *nebud' taková rasistka!*“ okřikne mě uvnitř Anča.

Trošku se stydím, ale tady nejde o rasismus. Já to prostě mám tak, že mi tmaví chlapi nic neříkali a říkat nebudou. Navíc jsem líná se učit cizí jazyky a cestovat do nevyspělých zemí. No prostě, Arabi neberu! Jinak s tím nemám problém. I když musím uznat, že se v Česku najde dost chlapů, kteří se chovají jako prasata, a tenhle Arab možná je ukázkou domácího kolouška k pomazlení. Kdo ví.

Nevím, jak dlouho jsme setrvaly v baru a poslouchaly písničky devadesátých let, ale kolem třetí ráno jsem na Janě viděla značnou únavu. Sama jsem se sotva držela na barové židliče a s přibývajícimi sklenkami od Karla, který mě držel kolem ramen, jsem měla pocit, že každou chvíli spadnu na podlahu a usnu.

„Dej mi telefon, prosím,“ žadonil lovec a já mu dala svůj mobil. Samozřejmě jsem změnila jedno čísličko, a tak jsem zvědavá, kam se dovolá.

„Zuzko, *přestaň už na ty chlapy být tak hnusná. Jeden ti sice v minulosti ublížil, ale to neznamená, že to máš takhle sekát se všemi. Každý není takový, jako byl tvůj Leoš,*“ slyším zase Aničku.

„Já bych ráda, Aničko, moc ráda, ale nejde to. Ještě to nejde,“ postesknou si.

„Pojď a nekácej se mi tady,“ sbírám Janu před šatnou a nedokážu si představit cestu z Václaváku do Vršovic. Tak jako jsem vytáčela telefonní číslo na taxislužbu před několika hodinami, snažím se o to samé nyní. Mám problém zaostřit na displej. Přiznávám si, že i já jsem přebrala. Navíc se mi někam ztratila Jarka. Vždycky se o sebe postarala, tak snad trefí do té správné postele. Jenže která je ta správná? Usměju se. Zdenka se dnes bude tulit k Alimu s černýma očima a bude poslouchat to jeho: „I love you.“

„Kde seš? Stojím tady jako kráva,“ řve na mě Jana a vrávoravým krokem se ke mně snaží přiblížit. „Doprčic, lodičky k hovnu,“ zakleje a sundá si obuv na vysokém podpatku.

„Co děláš? Vždyť mrzne! Obuj si ty boty a neblbni!“

„Víš, jak v tom bolí nohy? Víš, co to je chodit v tom celé hodiny? A to jenom kvůli tomu, abychom trošku vypadaly. Ti chlapi si to vůbec neuvědomují, jak musíme trpět. Pořád trpíme, my jsme hrozné chudinky,“ usmívá se svým blábolům a na